

udgang skulle der indgives selvangivelse og foretages en endelig ansættelse af indkomsten. Derved kunne man bevare de individuelle fradrag for visse udgifter i stedet for de foreslåede to generelle fradrag, og man kunne bevare skattefradragsretten. De generelle regler om kommunernes andel i sømandsskatten var en betænkelig fravigelse af et almindeligt princip i den kommunale beskatning. Det konservative folkeparti var bange for, at hensigten med den definitive sømandsskat ikke først og fremmest var at hjælpe sømændene, men at bane vejen for en lønskat for det øvrige samfund uden anerkendelse af den egentlige fradragsret, nemlig retten til at fradrage de faktisk betalte og ikke de beregnede skatter.

*Axel Sørensen* (RV) og *J. M. Pedersen* (DR) tilsagde deres partiers velvillige behandling af lovforslaget. Begge henstillede, at man prøvede at opbygge administrationen af sømandsskatten på basis af bestående organer.

*Alfred Jensen* (DK) var tilhænger af lovforslagets princip om en definitiv kildeskat, men fandt, at lovforslaget ikke gav sømændene de lettelser i skattebyrden, som var rimelige.

*Finansministeren* fremhævede i sine svarbemærkninger, at skulle man have en definitiv skat ved kilden af sømænd, således som man havde det i Norge og ville få det i Sverige og Finland, kunne man ikke opretholde adgangen til at fradrage betalt sømandsskat. Forslagets udformning på dette punkt var ikke et udslag af ministerens lyst til at ophæve skattefradragsretten.

Lovforslaget henvistes til et udvalg, hvori et *flertal*, bestående af socialdemokratiets, det radikale venstres og retsforbundets medlemmer, indstillede lovforslaget til vedtagelse med nogle af finansministeren foreslåede og af hele udvalget tiltrådte ændringer. Et *mindretal*, venstres og det konservative folkepartis medlemmer, der kunne tiltræde de stillede ændringsforslag, kunne ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse, idet det udtalte: „Mindretallet ville have medvirket til en gennemførelse af en „kildeskat“ for søfolk, såfremt denne var udformet med mulighed for efterfølgende regulering på grundlag af sædvanlig selvangivelse. Dette kunne uden unødige vanskeligheder være sket, såfremt flertallet havde været villig til at forhandle herom. En kildeskat med efterfølgende regulering ville ikke have medført øget beskatning for de søfarende. Mindretallet beklager, at flertallet ikke har ønsket at forhandle herom.“

De i udvalgsbetænkningen indeholdte ændringsforslag gik bl. a. ud på følgende:

Værdien af fri kost om bord, der som hidtil skulle fastsættes af ligningsrådet, skulle ikke som foreslået i det fremsatte lovforslag gradueres efter størrelsen af sømandens kontante løn.

Frdraget for sejlads i udenrigsfart foresloges forhøjet fra 130 til 170 kr. månedlig.

Beskatningsskalaen for ikke-forsørgere foresloges ændret noget